

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. január 8.
(vasárnap)**

Horváth Géza

HONNAN VAN ISTEN ISMERETE?

Énekek: 163,1. 3; 445,1-5. 6; 200

Lekció: Róma 1,14-23

Alapige: Róma 1,18-21

Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen, azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot. Mert ami megismerhető az Istenből, az nyilvánvaló előttük, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számukra.

Ami ugyanis nem látható belőle: az ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható. Ennélfogva nincs mentségük, hiszen megismerték Istent, mégsem dicsőítették vagy áldották Istenként, hanem hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és értetlen szívük elsötétedett.

Imádkozzunk!

Örvendező szívvel áldj meg bennünket, mennyei Atyánk, hiszen itt vagyunk a házadban azért, hogy halljuk, mit mondsz nekünk. Hadd örüljön a szívünk annak, hogy olyan Isten vagy, aki beszélsz, aki megszólalsz. Hadd örvendezzünk annak, hogy te vagy az örökkévaló, élő, hatalmas, fenséges, dicsőséges Isten, és hadd örvendezzünk abban, hogy kijelentetted magad nekünk. Hadd örvendezzünk annak, hogy Jézus Krisztusban jelentetted ki magad igazán nekünk, hogy ki vagy te. Legfőképpen azt, hogy milyen vagy te. Te vagy az, aki maga a szeretet, az irgalom, a hűség, aki komolyan veszed azt, amit megmondtál, aki beteljesíted azt, amit megígérsz, és aki véghezviszed azt, amit elterveztél és elgondoltál.

Hadd örvendezzünk annak, Urunk, hogy hozzád tartozhatunk, néped vagyunk és te vagy a mi Istenünk. Hadd örvendezzünk annak, hogy te vezetsz bennünket

HONNAN VAN ISTEN ISMERETE?

---

mind-halálíg. Hadd pironkodjunk azért, mert sokszor levettük rólad a tekintetünket. Hadd szégyelljük magunkat amiatt, amiért magunk akartuk megoldani dolgainkat. Hadd szégyenkezzünk amiatt, hogy megrendült a bizalmunk sokszor benned, és megkérdőjeleztük azt, hogy te igazán szemmel tartasz és igazán számon tartasz bennünket.

Ezért kérjük, hogy bocsáss meg nekünk. Irgalmad közöld újból velünk, és a te szeretetedben tégy bennünket örvendező néppé, sereggé. Akik nemcsak örvendeznek ebben a szeretetben, hanem bizonyosságot is tudnak tenni erről a szeretetről.

Kérünk, formálj most bennünket igehallgató gyülekezetté, szenteld meg számunkra az igédet, végy el minden hamis gondolatot és indulatot belőlünk. Talán még azokat is, amelyekkel idejöttünk, vagy amelyek útközben értek bennünket. Üresíts meg teljesen, és tölts be minket Szentlelked drága ajándékával, igéd áldott üzenetével.

Köszönjük megtartott életünket, hogy az elmúlt héten is te voltál segítségünk, oltalmunk, pajzsunk. Kérünk, pihentess most meg bennünket testileg, lelkileg egyaránt és vigy bennünket majd tovább innen, hogy elmenjünk a te erőddel és hatalmaddal.

Kérünk, hogy ezért jelenj meg köztünk és prédikáltasd szent igédet, felséges Isten.
Ámen.

Igehirdetés

Az előbb felolvasott néhány vers, tudom, hogy sokak előtt még másodszori olvasásra sem lett világos. Éppen ezért fontos, hogy újból és újból visszatérjünk Isten igéjének igazságához. Próbáljuk magyarázni, hogy miről is beszél itt nekünk a Római levél 1. fejezetében Pál apostol? Ebből is majd látjuk, hogy az igét mennyire könnyű félreérteni, mert nekünk az igéből mindig azt kell megérteni, hogy mit jelentett ki Isten az Ő bölcsességéből az embernek? Ebben vezessen bennünket a Szentlélek.

Azért is vettük elő ezt az igét, mert sokan félreértik ennek az igének az üzenetét. Két félreértést hadd említsek: az egyik, amikor valakivel beszéltem, és ebben a beszélgetésben, amikor hívtam a templomba, ahogy énekeltük a fennálló énekben: a templomba megyünk, hol Isten szent igéjét halljuk, akkor azt mondta: én minden vasárnap templomban vagyok. Kérdem: melyikben? A felelet így hangzott: a természet templomában. — Kiderült, hogy minden vasárnap kirándul. Szereti a hegyeket, az erdőket, és ezért ő minden vasárnap a természet templomában van, mert a természetben keresi Istent.

A másik félreértés az, amikor azt gondoljuk, hogy ez az ige a pogányokra vonatkozik, akikhez nem jutott el az evangélium, és éppen ezért számukra Isten azt készítette, hogy a teremtett világból ismerjék meg az örökkévaló Istent. Valamikor volt is egy ilyen kifejezés: a világ az az Isten képeskönyve.

Itt nem erről van szó, hogy akikhez nem jut el az evangélium, azoknak éppen elég, ha megnézik a teremtett világot, és abból Isten felfedezhető, megismerhető. Ez csak részben igaz.

Ha a teremtett világból is Isten megismerhető lenne, akkor az azt jelentené, hogy Isten két kijelentést adott az embernek: egy kijelentést adott a természetben, és adott egy kijelentést a Bibliában, az igében. Tudjuk, hogy ez nem így van. Mert Istennek nincs két kijelentése. Istennek egy kijelentése van, amit a Szentírásban tár elénk.

Éppen ezért Pál apostol itt tisztázza ezt az ügyet. Helyére teszi ezt a kérdést, mégpedig azzal, hogy felragyogtatja azt, hogy mit jelent nekünk a teremtés. Miről beszél a teremtés. Azt mondja a 20. versben: A teremtés a láthatatlan Istennek az örök ha-

talmáról és istenségéről beszél. Pál apostol ebben a részben nem azt mondja: na, akkor viszek majd nektek egy képeskönyvet (ha lett volna egy akkori képeskönyv a természeti világ csodáiról), hanem Pál apostol azzal kezdi a levelet, hogy kész vagyok nektek az evangéliumot hirdetni.

A legdöntőbb kérdés ebben az igében az, hogy mi ismerhető meg igazán a teremtésből: Isten hatalma és istensége, – és mi ismerhető meg az evangéliumból, amit Pál kész elvinni Rómába. Azt mondja: az evangéliumból ettől sokkal több ismerhető meg. Tudniillik az evangéliumból az Isten Jézus Krisztusban megjelent irgalma és kegyelme ismerhető meg.

Ezért Pál az evangéliumot nem a teremtés mellé teszi a Róma 1-ben, hanem a teremtés elé teszi. Nem azzal kezdi, hogy a világ teremtése kapcsán a teremtett világból megismerhető az Isten, hanem azzal kezdi, hogy igazán Isten az evangéliumból ismerhető meg. Ezért Pál leszögezi azt a nagy tételt, hogy éppen ezért, mivel az emberekre, az ő szolgálóira bízta Isten az evangéliumot (ránk bízta, mondja egy másik helyen, a békéltetés evangéliumának a szolgálatát), ezért Pál apostol azt mondja: szeretném nektek elvinni az evangéliumot.

Tehát semmiképpen nem vonatkozhat arra ez az ige, hogy az Isten azoknak a pogányoknak, akik nem hallják az evangéliumot, azoknak azt a kijelentést adta, hogy a teremtett világból ismerjék meg Őt. Isten azt mondja a Róma 1-ben: ezért akar gondoskodni arról, hogy vigyék el az evangéliumot a pogányoknak.

Tehát Isten azért mondja ezt, hogy az evangéliumot vigyék a pogányoknak. Ha Isten üdvözíteni akar valakit, akkor elküldi az evangéliumot. Az üdvözítés nem azt jelenti a Szentírásban, hogy az embernek azt mondja: nézd meg a teremtett világot, mert az Isten képeskönyve a számodra. Isten azt az utat készítette, hogy hallj a Megváltó Jézus Krisztusról. Hallj az evangéliumról. Ezért akit Isten üdvözíteni akar, oda elviszi és elküldi az evangéliumot.

Két példát mondok: az egyik a Bibliából, a másik az életünkből.

Az egyik az, amikor Isten üdvözíteni akar, hitre akar juttatni olyanokat, mint Lídia, mint az ördögös kislány, mint a börtönőr, akkor mit csinál az Isten? Elküldi oda az evangéliumot. Azt mondja Pál apostolnak: ne Kis-Ázsiába menj, hanem Európába menj. Pál ezt megértvén elviszi oda az evangéliumot. Hát ők nem tudtak volna hitre jutni a teremtett világ csodái által? Úgy látszik, hogy nem! Úgy látszik, hogy a teremtett világ ismerete nem adja meg Istennek a teljes ismeretét.

Mit olvasunk az igében? Meg lehet ismerni a teremtett világból Isten hatalmát, meg az Isten istenségét. Tehát azt, hogy Ő mindenre képes, minden hatalmában van. És ez a hatalom örökkévaló hatalom, ez azt jelenti, hogy amit teremtett, azt fenn is tudja tartani, meg is tartja. Mert az Ő hatalma örökkévaló. Hatalma szavával fenntartja ezt a mindenséget. De ahol Isten üdvözíteni akar, oda elküldi az evangéliumot.

Eszembe jutott a XX. század egyik misszionáriusa. Sok eszembe juthatott volna. De az egyik legszebb Molnár Máriának a története, akinek Isten a szívébe helyezte azt, hogy már idősödve, azon a korhatáron átlépve, amikor a misszionáriusokat elengedték ilyen hosszú útra, egyszer csak felfedezi azt az ígét, hogy „engem várnak a szigetek”. És tudjátok, hova megy? Nem a szomszéd faluba, nem a Csepel-szigetre, hanem elmegy Pápua-Új-Guineába. Elmegy Mánusz és Pitilu szigetére.

Nem azt mondta Isten: az ottani népek majd nézzenek a gyönyörű hegyekre vagy völgyekre, vízesésekre, és ismerjenek meg engem, hanem odaküldök valakit az evangéliummal. És elviszi az evangéliumot. A japánok lelőtték. Amikor az európaiakat, a

HONNAN VAN ISTEN ISMERETE?

---

fehéreket kivégezték a japánok, akkor egy hadihajóról őt is (1943-ban) lelőtték, mert „veszélyes”. De akkor már elhintette az evangélium magját azon a szigeten. Mert Isten elküldte akkor oda az evangéliumot.

Akkor a teremtés semmi? Akkor a teremtésből, ha Istent nem lehet megismerni, akkor hogy van itt a kérdés? Mi a második nagy tétele az igének?

A második nagy tétele az igének az, hogy tulajdonképpen az Isten megismerhető lett volna a teremtett világból. Istennek a hatalma, fensége, dicsősége megismerhető lett volna a teremtett világból, és elég is lett volna az embernek, ha... — ha nem lett volna bűneset. Mihelyt megtörtént a bűneset, az embernek már kevés volt az, hogy Isten hatalmát, dicsőségét, fenségét ismerje. De a bűneset után mire volt szükség: hogy az ember ettől többet ismerjen. Tudniillik Istennek az irgalmasságát, Istennek irántunk való szeretetét, Istennek a bűnös emberhez való lehajló könyörületét, és azért van szükség az evangéliumra, mert az evangélium ezt közli, ezt hirdeti.

A nagy magas bércek valóban hirdetik Isten nagyságát és fenségét. Úgy teremtett mindent, hogy nem volt semmi, és minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.

De ettől többet hirdet az evangélium, mert az embernek ettől többre van már szüksége a bűneset után. A bűneset után az embernek már a könyörülő Istenre van szüksége.

És mi az evangélium? Azt mondja: az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből-hitbe. És itt a szövegben az a szó áll, amelyet úgy ismerünk: az az igazsága jelentetik ki, hogy nekem megbocsát azért, mert a bűnt megbüntette Jézus Krisztusban, az Ő golgotai engesztelő halálában. — Ez jelentetik ki az evangéliumban. Ez az evangélium tartalma. Erről szól az evangélium, hogy te azért élhetsz, mert Jézus meghalt. Téged azért ment fel Isten, mert Jézus Krisztust elítélte. Te azért vagy bűntelen, mert Őt bűnné tette érettünk. Így van az igében. Te azért élhetsz, mert az ellened szóló kézírást valaki eltette az útból, valaki felszögezte a keresztára. — Erről szól tulajdonképpen az evangélium.

Éppen ezért olyan csodálatos dolog az, amit itt olvasunk. Így fogalmazhatjuk meg: Isten megmutatta magát a természetben, de kijelentette igazán Jézus Krisztusban önmagát: ki Ő? És legfőképpen azt, hogy milyen Ő?

Mert a világ teremtése az arra a kérdésre ad nekünk választ, hogy ki Ő? Hatalmas és fenséges.

Az evangélium meg arra a kérdésre ad nekünk választ, hogy milyen Ő? Irgalmas és könyörülő. Késedelmes a haragra, nagy kegyelmű. — Boldog, aki ezt megérti.

Ezért Pál apostol azt mondja: ezért van a görögöknek és barbároknak, bölcseknek és tudatlanoknak, zsidóknak és görögöknek — mindenkinek — ezért van szüksége az evangéliumra.

Itt egy másik nagy dolog van, amit a mi reformátor eleink megértettek. Érdekes, hogy a megírt Heidelbergi Kátéban, amit több mint 450 évvel ezelőtt írtak meg, hogyan beszélnek a teremtő Istenről, aki teremtett?

Az Atyaistenről, amit mi is megvallunk az Apostoli hitvallásban: Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében. Itt nem véletlen és nem is szoktunk figyelni erre a szóra, hogy az Istent a mennynek és földnek teremtőjét Atyának nevezzük. Amikor a Káté-t megírták, akkor a 26. kérdés-feleletben, amikor megkérdezi: mit hiszel, amikor ezt mondod: Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében, akkor a felelet így hangzik: Hi-

szem azt, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak örökkévaló Atyja, aki a mennyet és a földet a bennük levő dolgokkal egyetemben semmiből teremtette...

Tovább nem folytatom, mert itt ez a lényeg, ahogy kezdődik az egész felelet. Tudniillik leszögezi benne azt, hogy az, aki a mennyet és a földet teremtette, az a mi Urunk Jézus Krisztusnak örökkévaló Atyja, és (mégis csak folytatom, mert a feleletben azt mondja) az Ő Fiáért, Jézus Krisztusért, nekem Istenem és Atyám. Ez pedig azt jelenti az Apostoli Hitvallásban is (ha valaki a Heidelbergi Kátét nem annyira szereti), amit majdnem minden vasárnap mondunk, abban is megvallja azt a bibliai nagy igazságot, hogy a teremtés csak Jézus Krisztuson keresztül szemlélhető.

Tehát csak magából a teremtésből nem lehet megismerni az irgalmas Istent, de az irgalmas Isten ismerete elvisz bennünket a teremtés helyes ismeretéig. Ezért azt mondja: az, aki teremtett, nemcsak azt akarja leszögezni, hogy az ugyanaz az Isten, aki mennyet és földet teremtett és létrehozott úgy, hogy nem volt semmi — ez a helyesebb megállapítás —, az az Isten Jézus Krisztusnak Atyja, és hogy ez személyes legyen, ezért hozzáteszi: nekem Istenem és Atyám.

Értjük, hogy mennyivel nagyobb dolog az, amiről az evangélium szól? Mennyivel inkább jelentette ki magát Isten az evangéliumban, mint a teremtésben? Mert a teremtésben felismerhető és megismerhető az Isten, ha nem lett volna bűneset. Ha az ember értelme, tudata, szíve, gondolata nem lett volna megrontva teljesen. De mivel teljesen meg volt rontva, ezért már innen nem juthat el Isten teljes ismeretére, csak a Jézus Krisztusban kijelentett ige, evangélium alapján. Mert az evangélium ezt jelenti ki.

Mert mit érne nekünk Istent úgy ismernünk, mint Mindenhatót, ha nem tudnánk azt, hogy mit tesz az Ő mindenhatóságával? Mit érne nekünk Istent úgy ismerni? Mert azt mondja itt az ige, hogy meg lehet ismerni úgy, mint akinek örökkévaló hatalma és istensége van. De mit érne ez a mi számunkra, ha nem tudnánk azt, hogy ez az Isten nemcsak azért volt Mindenható, mert létrejött az, hanem, hogy könnyörült rajtam. Engem, nyomorultat, engem, egy kicsiny porszemet, engem, bűnös embert a Jézus Krisztusért elfogad és igazzá nyilvánít. — Ez az evangélium tartalma.

Az evangélium éppen ezért tehát Jézus Krisztusról szól. Mert abban jelentetik ki ez az igazság. Abban jelentetik ki ez az ítélete Istennek. Amely Jézus Krisztus ítélete kapcsán felénk felmentés. A világ teremtéséből Isten mindenhatósága megismerhető, de az emberhez való viszonya az az evangéliumból. Az emberhez való viszonya, az emberen való könnyörülete az csak innen ismerhető meg.

Éppen ezért a teremtés azt jelenti számunkra: *úgy van*. Az evangélium által gerjesztett hit pedig azt jelenti: *úgy legyen!* Tehát Isten cselekedett: azt jelenti a teremtés. Az evangélium mit mond nekünk? Azt, hogy Isten cselekszik, és ma is úgy cselekszik, hogy engem új szívvel ajándékozz meg. Ezt is teremtésnek nevezi a Biblia. Engem újjászült, megigazít, megszentel, megdicsőít.

Mennyivel több az evangélium, amit Pál apostol hirdet?! Jézus Krisztusban hirdeti a megváltást, és éppen ezért azt mondja (amit szintén félre lehet érteni, mintha a teremtésből is Isten megismerhető lenne), mert azt mondja: bár Istent megismerték, mindazáltal Istent nem mint Istent dicsőítették. Itt pedig azt a bibliai igazságot kell tudomásul venni, hogy itt ne arra gondoljunk, hogy a pogány embereknek elég az üdvösségre a teremtés ismerete, hanem az, hogy a pogány embereknek elég az ítéletre az, hogy még a teremtésből sem tudták Istent dicsőíteni. A pogány ember a teremtésből, ha a Teremtőt meg is ismerte, de még úgy sem tudta dicsőíteni.

HONNAN VAN ISTEN ISMERETE?

Mert Istent dicsőíteni csak az evangélium megértése által lehet. Istent lehet csodálni a teremtésből, Istent lehet csodálni, hogy ki az, aki létrehozta azt, ami bennünket körülvesz.

Amikor én belecsodálkozom laikusan és naivan abba, hogy egy gyümölcsben, mondjuk málnaszedéskor, amikor kifacsartuk, honnan van a „piros festék” benne? De lehet csodálni Isten hatalmát a teremtés miatt, de Istent dicsőíteni azt az evangéliumból megértett igazság miatt lehet. Amikor megértem és felfogom azért, mert Isten Szentlelke leleplezi előttem, hogy mit tett értem Jézus Krisztus. A teremtés arról beszél: mit adott nekem az Isten külsőleg a természetben. A teremtésnél látjuk, hogy Isten milyen *életteret* adott nekem.

Az evangélium miről beszél? Hogy magát az *életet adja* nekem az Isten. Az Édenkertet azért adta Isten, a teremtett világot azért adta, hogy ellásson bennünket. Együk a gyümölcsöt, utána hogy vadásszanak és egyenek húst az emberek. Elrendezett szépen mindent. A külső dolgokat. Az életfeltételeket megteremtette ezen a földön. De Jézus Krisztusban magát az életet adta nekünk. Hiszen azt mondja: én vagyok az élet. Jézus nem azt mondja, hogy én vagyok az élet feltétele számodra, hanem azt mondja: én vagyok maga az örök élet.

Éppen ezért fontos tudnunk (a Cselekedetek 14-ben is olvassuk): Isten nem hagyta magát bizonyág nélkül, mert esőket és termő időket adott a pogányoknak. De ez mire utalt, mi lett ennek a következménye? Az, hogy mégsem tudták Őt dicsőíteni úgy, mint Istent, azért, mert Istennek ez az ismerete kevés. A teremtésből való Istenismeret nem azonos a megváltásban adott Isten-ismerettel.

Visszatérve: a Heidelbergi Kátéban, hogy mit hiszel a teremtésről, azt a reformátorok a megváltásról szóló fejezetben mondják el. Pontosan azt akarják kifejezni, hogy csak a megváltás csodáján keresztül szemlélhetem én a teremtő Istent. Miért? Mert az emberek hajlamosak arra, hogy mi a megváltás nélkül, megúszva az újjászületést, a megtérést, elég legyen nekünk az, hogy ismerjük a teremtő Istent.

Amikor korházi istentiszteletet tartottunk, az emberek 100 esetből 95-ben azt kérték: énekeljük a Gondviselő jó Atyám vagy, ó én édes Istenem. Ebbe szeretnénk belekapaszkodni. Lám, jó az Isten, jót ad. Teremtett, gondot visel, szemmel tart bennünket, segít nekünk. De odáig menni, amit az evangélium ígér, hogy Jézusban megbocsáttattak a te bűneid... amit az evangélium hirdet nekünk, hogy Jézus Krisztusban fel vagy mentve, ember. Jézus Krisztusban „az írás széjjeltépve”. Szabad vagy arra, hogy az Istent Jézus Krisztusban kövesd, neki élj. Az Istent úgy dicsőítsd, hogy odaszánod a testedet élő, szent és Istennek kedves áldozatul. A teremtésben lehet szemlélni Isten nagyságát. Az evangéliumban meg látni lehet, sőt meg kell látni az Istennek az irgalmasságát.

Azt mondja a Római levélben megint csak Pál: tekintsd csak meg Istennek irántad való irgalmát, mert erről szól az evangélium. Ezért Pál apostol nem mellé teszi az evangéliumot, a kijelentést, a Bibliát, mintha lenne nekünk egy kijelentésforrásunk a teremtett világból, hanem elé teszi, mindenekfelett való kijelentésforrássá teszi az ígét és azt, hogy ezt az ígét el kell vinni.

Ez a mi misszióknak is tulajdonképpen az egyik alapja. Miért kell, hogy a hívó ember az evangéliumot hirdesse? Miért szorongatja Jeremiást, Ezékielt az Ószövetségben, akár Pál apostolokat vagy evangelizátorokat? Azért szorongatja, mert ezt tudjuk, tudták, és ezt kell tudnunk, hogy az emberekhez ezért kell elvinni az evangéliumot. Ezért kell figyelmeztetésül, hívogatásul, vigasztalásul közölni, mert ebben

jelentetik ki az Isten igazsága. A teremtésben kijelentetik Isten nagysága, és Isten-sége. Kijelentetik a gondviselésében az Ő örökkévaló hatalma (nemcsak megteremtette, hanem fenn is tartja), az evangéliumban meg személyessé akarja tenni, hogy az irántad való szeretetem jelentetik ki: Én mint Isten, úgy cselekszem, hogy téged meg akarlak menteni. És téged, mint megmentett embert célba akarlak juttatni, és egyszer majd részese leszel az új teremtésnek, mert új eget és új földet várunk, mert a régiék meg fognak avulni. És ezért ne a teremtett világból akarjuk kiolvasni az evangéliumot, hanem az evangélium által szemléljük a teremtett világot is. Vagy más kifejezéssel élve: ha felragyogott neked a Megváltó Isten, akkor fog felragyogni igazán a Teremtő Isten. Ha felragyogott a bocsánat Istene, akkor fog neked felragyogni igazán a hatalmas, dicső és áldott Úr, aki teremtett mennyet és földet.

Tehát ha olyan népeket, ha azt akarjuk, hogy üdvözüljenek, akkor ne abban bízunk, és ne abba fogódzunk, hogy hát ők megismerhetik Istent a természet által, a teremtett világ csodái által, hanem azokhoz el kell vinni az evangéliumot. El kell vinni az igét. Hirdetni, hogy a Szabadító elközelgetett.

Ezért mondja Pál apostol, hogy kész vagyok nektek is, kik Rómában vagytok, az evangéliumot hirdetni, mert nem szégyellem, mert Istennek hatalma az minden hívő üdvösségére mert Istennek ez a Jézus Krisztusban megjelent igazsága jelentetik ki abban, hitből hitbe.

Ezért az a mi feladatunk, hogy „hirdetni kell a szent igét. Jézushoz vinni milliók szívét, széjjelhirdetni Jézus szent nevét”.

Adja az Úr, hogy ebben a világos látásban legyen nekünk világos Istentől kapott feladatunk és szolgálatunk az evangélium hirdetésével és terjesztésével.

A 445,6 éneket énekeljük el.

Nagy lelked élt, Uram, a prófétás időkben,

Az fénylett át a szent s apostol életén;

Áldj meg s kegyelmedet reám is töltsd ki bőven,

Hogy Jézust nézzem és óvéle győzzek én.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Édesatyánk, hogy szeretetedből jelentetted ki magadat az ember számára. Köszönjük, hogy a kijelentéshoz a bűnbeesett ember számára szeretetedből fakadt, a te mentő irgalmadat tükrözi. Mindez eljött, testet öltött, megjelent Jézus Krisztusban. Őbenne lehetett szemlélni testben is, hogy milyen az Atya.

Őbenne lehet azóta is szemlélni, miután már nem ismerjük test szerint Krisztust, Őbenne lehet ma is meglátni, hogy mit akarsz az életünkkel, és bocsásd meg, amikor az emberi szív, értelem csak abba akar kapaszkodni, hogy te teremtettél mindent, de azt már nem tudja elfogadni, hogy újjá is akarsz teremteni. Legfőképpen a mi bűnös, tőled elrugaskodott szívünket, halott életünket.

Hatalmad megmutatkozik abban, hogy feltámasztasz egy halottat az életre, hogy kegyelmed megmutatkozik abban, hogy nem bűneink szerint cselekszel velünk, nem vétkeink szerint bánasz velünk, hanem a te irgalmasságod szerint.

Hadd ismerjünk így téged Jézus Krisztuson keresztül, hiszen Ő megmondta: senki sem mehet az Atyához, csak Ő általa. Ő kijelentette azt, hogy Ő az igazság, vagyis, hogy benne fed fel a mi mennyei Atyánk az Ő igazi arcát nekünk. Benne fed fel az életnek ösvényét, hogy megtalálhassuk. Ő igazítja lábunkat erre az ösvényre és Ő segít, hogy eljussunk a célba is.

HONNAN VAN ISTEN ISMERETE?

Köszönjük, hogy így jutott el az evangélium hozzánk, Urunk, és így jut el ma is az evangélium a föld minden sarkára, minden részére, minden égtáj felé viszik az evangéliumot.

Bocsásd meg, hogy mi sokszor a szomszédunknak sem tudunk bizonyoságot tenni az evangéliumról. Pedig honnan lehetne téged máshogy megismerni, mint abból?

Terheld a szívünkre ezt, Urunk. Tégy bennünket örömmondó békekövetekké. Bízd ránk is az evangélium hirdetésének kötelességét, hogy mi is így érezzük, ahogy Pál apostol: köteles vagyok az evangéliumot hirdetni, mert anélkül nem lehet Isten tökéletes igazságát megismerni és az Ő drága lényét.

Köszönjük neked, ha így ismerjük a teremtést és gondviselést, és adhatunk neked hálát. Köszönjük a Bibliánkat, Urunk, amely egyetlen kijelentésforrás arról, hogy ki az élet és hogyan lehetünk kapcsolatban az élettel, az élet forrásával. Hogyan láthatunk világosságot.

Add nekünk azért mindig állandóan a te drága szent igédet, Urunk. Jelentsd meg nekünk a te igazságod Jézusban, a mi Megváltónkban.

Kérünk, hordozz bennünket, áldj meg bennünket. Áldd meg betegeinket, gyászolóinkat, az elesetteket, a megfáradtakat.

Áldd meg magyar népünket, hazánkat, nemzetünket. És nemcsak a Kárpát-medencében, hanem az egész világon, ahol magyarok élnek, magyar református gyülekezeteket, ahol vannak, kérünk, áldd meg élő igével, a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztus hirdetésének örömmel. Kérünk, te légy nekünk erősségünk. Áldd meg dolgainkat.

Kérünk a vizsgázókért, fiatalokért, munkába menőkért, kicsinyekért, nagyokért. Egész gyülekezetünkért, egyházunkért.

Add, Uram, hogy valóban a Biblia igazságához ragaszkodva tudjunk haladni életünk útján. Hallgass meg bennünket, mert nemcsak teremtő Istenünk vagy elsősorban, hanem Jézus Krisztusban Atyánk és örök Istenünk.

Ámen.

Énekeljük a 200. dicséretet

Vulpinus Menyhért, 1609.

Ó, ma- radj ke- gyel- med- del Mi-
ve- lünk, Jé- zu- sunk, Hogy a bű- nös vi-
lág- nak Tő- ri- be ne jus- sunk.